

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๕ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๔๘
เรื่องของธรรมเป็นคุณล้วน ๆ

ก่อนจ้งหัน

พระให้ตั้งใจภาวนานะ วัดนี้เราไม่ให้มีงานอื่นใดเข้ามายุ่งการภาวนาของพระ งานของพระคืองานภาวนาชำระกิเลส ความซัวซาลามกที่มีอยู่ในใจออกตลอดเวลา ลูกศิษย์ตถาคตมีแต่ชำระสิ่งสกปรกนะ ถ้าลูกศิษย์พวกเทวทัตละหาตั้งแต่ความสกปรกเข้าไปในตัวเราบวชมาเพื่ออรรถเพื่อธรรมเพื่อมรรคผลนิพพาน มรรคผลนิพพานอยู่ที่ไหน พระพุทธเจ้าสอนว่ายังไงปฏิบัติตามนั้น นั่นแหละมรรคผลนิพพานอยู่ที่นั่นไม่อยู่ที่อื่นใด หน้าที่การงานอื่นใดไม่ให้ยุ่งนะ ให้ดูแต่จิตเจ้าของ จิตนั้นละตัวมหาภัยมหาเหตุอยู่ที่นั่น มันติดมันตันอยู่ตลอดเวลา ถ้าเป็นนักภาวนาจะรู้ตลอด เพราะจิตนี้สร้างความเดือดร้อน วุ่นวายจากกิเลสที่มันอยู่ในดินออกมาๆ ตลอดเวลา ออกมาเป็นสังขารคือความคิด ความปรุง

อยากรู้อยากเห็น อยากเป็นอย่างนั้นอยากเป็นอย่างนี้ อยากๆ ตลอด ออกมาจากใจ นั่นแหละ เมื่อมีสติแล้วจะรู้ทันทีๆ มันผลัดดันออกมามากน้อยรู้เป็นระยะๆ นี้เรียกว่านักภาวนา ต้องรู้ความกระเพื่อมของจิต กระเพื่อมออกไปบีบเกิดเรื่องเกิดราวๆ ไม่มีกิเลสตัวใดจะเหนื่อธรรม เฉพาะอย่างยิ่งสติธรรมไปได้ สติมัดได้อยู่เลย มันจะหนาแน่นขนาดไหน ถ้าไม่เปลอสติ กิเลสจะออกไม่ได้ เปลอเมื่อไรบีบออกเลยๆ ออกเป็นสังขาร ไปกว้านเอา ฟืนเอาไฟมาเผาไหม้เรา ทำน้ทั้งหลายจำให้ตื่นะ ที่สอนมาเหล่านี้ได้ผ่านมาหมดแล้ว ได้ต่อสู้บนเวทีมาแล้ว คำสอนพระพุทธเจ้าท่านก็สอนไว้เรียบร้อย นำคำสอนมาปฏิบัติก็เป็น อย่างที่ท่านสอนอย่างนั้นจริง ๆ เรื่องสติเป็นสำคัญ

ข้อวัตรปฏิบัติอย่าให้บกพร่องนะ เรื่องความพร้อมเพรียงสามัคคีนี้สำคัญมากทีเดียว อวัยวะของเราสามัคคีไม่เจ็บไข้ปวดหัวตัวร้อนต่างๆ ภายในร่างกาย เรียกว่าร่างกายสามัคคี เราอยู่เป็นสุข ประกอบหน้าที่การงานได้สะดวกสบาย ถ้าร่างกายแตกสามัคคี วิกัลวิการเสียอย่างใดอย่างหนึ่งแล้วเหลวไหลไปหมด อันนี้ส่วนรวมของพระเราก็คือความพร้อมเพรียงสามัคคี นี่คือการเป็นสุขของวัด พวกกันจำเอานะ ให้พร

หลังจ้งหัน

การเทศน์นี่พิลึก ว่างั้นเลย เรียกว่าเป็นประวัติศาสตร์ของเมืองไทยเราก็ได้ ที่เราเทศน์ช่วยชาติคราวนี้ว่าเทศน์มากที่สุด จะว่าเป็นประวัติศาสตร์ก็ไม่ผิด ใน ๖ ปีนี้ไม่มีหยุด มีถอย บางวันถึง ๓ กัณฑ์ก็มี เทศน์ในสภาหุสสภาแมวมันยั่วเย้า เทศน์ตลอด ในกรุงเทพฯ

ไม่ได้นับละเพราะมากต่อมาก มันใจกลางกรุงสยามเราจึงเทศน์มากที่สุด งานใด ๆ ก็อยู่ใน
 กรุงเทพฯ เทศน์ที่นั่นทั้งนั้นละ ที่เป็นแม่งานจริง ๆ ก็คือไปเทศน์สนามหลวง นี่เรียกว่าแม่
 งาน วันนั้นมาครบหมดเลย ซาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ซาติก็คือนายกรัฐมนตรี พร้อม
 คณะรัฐมนตรี ศาสนาก็พระสงฆ์นี้เป็นพัน พระมหากษัตริย์ก็ฟ้าหญิงจุฬาราชมนตรี นั้นครบ
 เรียกว่าแม่งานจริง ๆ เป็นแม่งานในกรุงเทพฯ ทั้งหมด รวมอยู่วันเทศน์สนามหลวง เราก็ยังไม่
 ลืมนะ เทศน์ใช้เวลา ๑ ชั่วโมง ๒๓ นาที

ตั้งแต่เทศน์ช่วยชาติมานี้ มีอำเภอสูงเนิน จ.นครราชสีมา เทศน์นานที่สุด ๑ ชั่วโมง
 ๒๙ นาที มากกว่าเพื่อน เทศน์ทั่วประเทศไทยมีอำเภอสูงเนิน เทศน์เป็นเวลา ๑ ชั่วโมง กับ
 ๒๙ นาที นอกนั้นลดลง ๆ ทุกวันนี้ไม่ถึงชั่วโมง เทศน์ที่ไหนก็ไม่ถึง เพียง ๕๐ นาที หรือ
 ๕๐ กว่าเล็กน้อย อย่างนั้นละระยะนี้ ลดลง ๆ เทศน์นี้ธาตุขันธ์จะเตือน แต่ก่อนพอถึงระยะ
 ธาตุขันธ์เตือนก็ได้เป็นชั่วโมงกว่า ๆ อย่างเทศน์สนามหลวงอย่างนี้ ตั้ง ๑ ชั่วโมง ๒๓ นาที
 อยู่ในระยะเดียวกันเทศน์กระทรวงศึกษา กรมชลประทานนี้ ๑ ชั่วโมง ๒๒-๒๓ นาที อยู่ใน
 ย่านนี้ ที่มากที่สุดก็คือเทศน์อำเภอสูงเนิน นี่ก็เทศน์ในงานผ้าป่า มาจากสวนแสงธรรมนะ
 มาเทศน์ในงานผ้าป่าที่อำเภอสูงเนิน จังหวัดนครราชสีมา ฉันทังหันเสร็จแล้วมา ดูเหมือน
 สองชั่วโมงครึ่งนะมาถึงอำเภอสูงเนิน พอเทศน์ในงานเสร็จเรียบร้อยแล้วก็ต้องย้อนกลับไป
 ที่สวนแสงธรรม เราไม่ลืมนะ อันนี้รู้สึกว้าไกล กับประจวบคีรีขันธ์ อันนี้ไกลที่ไปเทศน์แล้ว
 ย้อนกลับมาค้างคืนที่วัด

ที่ประจวบนี้เทศน์สองหน หนที่สองดูไม่ได้ค้ำ นี้ไกล กับมาเทศน์โคราชนี้ไกล ไม่
 ค้างคืน เทศน์แล้วกลับคืนไป กำลังลดลง ๆ ทุกวันนี้เพียง ๕๐ นาที หรือ ๕๐ กว่านาทีมัน
 จะเตือนแหละ อ่อน ๆ แหละ ที่เทศน์เหล่านี้ไม่ได้ตกเรียเสี่ยหายไปไหนนะ ไม่ว่าเทศน์ที่
 ไหน ๆ เทปอัดทั้งนั้นเลยออกทั่ว ที่ว่าเทศน์เป็นเวลา ๖ ปี ไม่ได้ตกเรียเสี่ยหายไปไหน
 เทศน์ที่ไหนติดเทป ๆ อัดไว้ทั้งนั้น ๆ แล้วออกทั่วไปหมด นี่เรียกว่าเทศน์สาธารณะทั่ว ๆ ไป
 เรียกว่าแกงหม้อใหญ่ ส่วนแกงหม้อเล็กเทศน์เฉพาะที่บนศาลา ประชุมพระ เทศน์อบรม
 พระ เทศน์ธรรมะสูงขึ้นโดยลำดับ ตั้งแต่สมาธิขึ้นไป เรียกว่าแกงหม้อเล็กหม้อจิว ฟุ้งถึง
 วิมุตติหลุดพ้นเลย แกงหม้อใหญ่ถึงมีทั้งส่วนหม้อเล็กหม้อจิวอยู่นั้นก็ตาม แต่มีส่วนน้อย
 ส่วนสาธารณธรรม สาธารณประโยชน์แก่ประชาชนมีมากกว่า จึงเรียกว่าแกงหม้อใหญ่
 หม้อเล็กก็มีอยู่นั้นแต่ไม่มาก เราก็เรียกแกงหม้อใหญ่ไปเสี่ย

อย่างเทศน์สอนพระล้วน ๆ นี่เรียกว่าแกงหม้อเล็กหม้อจิวทั้งนั้น ไม่ว่าเทศน์ที่ไหน
 ถ้าเทศน์สอนพระล้วน ๆ หากเป็นเองของมันในจิต ถ้าเป็นธรรมะชั้นละกิเลสโดยตรง ๆ
 แล้ว ออกก็รวดเร็ว ผู้ฟังก็ถึงใจ ๆ นี่พูดจริง ๆ คือเราเอาหลักความจริงมาพูด มันเป็น
 ยังไง ๆ ความรู้สึกของเราหรือในใจของเรา เวลาเราพูดอย่างนี้เราก็พูดตามความจริงนั้นเลย

การเทศนาว่าการนี้ พุดไม่เหยียบย่ำทำลายไม่ยกไม่ยอ เราพุดตามความจริงนะ เทศน์สอน พระล้วน ๆ ที่มุ่งหน้าออกสนามรบ เข้าสู่แนวรบแล้ว กับธรรมเครื่องมือเครื่องรบ ออกนี้มัน จะรับกันทันทีเลย

ธรรมะนี้ไม่ได้คุยนะ คือเครื่องดูมันดูตักกันอยู่แล้ว พอเปิดน้ำมันก็ไหลเข้าสู่กัน พุง ๆ เลย ยิ่งธรรมะชั้นสูงเท่าไร ๆ น้ำมันยิ่งพุงเลย นี่ละธรรมะภายในใจ ท่านทั้งหลายจำเอา นะ นี่ถอดออกจากหัวใจมาพุดไม่ได้ไปหาที่ไหน เรียนในตำรับตำราเราก็เรียนก็บอกแล้ว เวลาเทศน์ในภาคปริยัตินี้จิตใจจะวิ่งออกข้างนอก วิ่งใส่คัมภีร์นั่นคัมภีร์นี้ เทศน์ทางด้าน ปริยัติจิตออก จิตวิ่งใส่คัมภีร์นั่นคัมภีร์นี้ ที่เรียนมาจากคัมภีร์ไหน ๆ มันจะวิ่งของมัน เป็น เองของมัน แวบโน้นแวบนี้ละ นี่เป็นภาคปริยัติ ภาคศึกษาเล่าเรียนมา นั่นคือเทศน์ด้วยความจำ เราจำมาได้มากน้อยมันจะวิ่งใส่ตำรับตำราออกเทศน์ จิตใจจึงออกนอก ออกนอก ทั้งนั้นแหละ ก็เราเป็นเองมันก็พุดได้ถนัดชัดเจนซิ

ทีนี้เวลาภาคปฏิบัติ เทศน์เรื่องปฏิบัติจิตไม่ได้ออกนะ เทศน์หนักเข้า ๆ ภาคปฏิบัติ ถึงขั้นมรรคผลนิพพาน ธรรมะสูงเท่าไร ๆ นี้หมุนตัวอยู่ภายในไม่ออกเลย พุง ๆ อยู่ในนี้เลย ฟังซิท่านทั้งหลาย ท่านว่าธรรมเกิด กิเลสเกิดโลกทั้งหลายรู้กันหมด แต่เขาไม่ทราบว่าเขา จะพุดว่าไง เพราะกิเลสเต็มตัว ไม่ทราบจะไปบรรยายไปขายใคร เพราะใครก็เต็มขายไม่ออก กิเลสเต็มหัวอกด้วยกัน ไม่พุดมันก็รู้กันเอง นี่กิเลสเกิด พอตื่นนอนเกิดแล้วกิเลส ยันวันยัง ค่ำ บางคืนนอนยังไม่หลับกิเลสเกิดไม่ถอย จนเป็นบ้าก็มีกิเลสเกิด นั่นละกิเลสเกิด มันเกิด ในหัวใจของสัตว์ ทำให้คิดยุ่งเหยิงวุ่นวายเรื่องนั้นเรื่องนี้ ผ่านไปก็วันก็คืนก็ปีมันนำมาเป็น สด ๆ ร้อน ๆ มาจีเจ้าของ เผาเจ้าของสด ๆ ร้อน ๆ นี้เรียกว่ากิเลสเกิด มันไม่ได้ว่าเป็นมา ตั้งแต่นั้น ๆ หยุตเสีย มันจิตจางไปแล้วนานแล้ว ไม่เอานะ มันปั่นขึ้นมาสด ๆ ร้อน ๆ เผา เจ้าของสด ๆ ร้อน ๆ นี้เรียกว่ากิเลสเกิด เข้าใจหรือ

โลกอันนี้มีแต่โลกกิเลสเกิด ธรรมเกิดเราอยากจะว่าแทบไม่มี จึงมาพุดให้พี่น้อง ทั้งหลายฟัง ดีไม่ดีไม่มีใครเชื่อ มีแต่กิเลสเกิดด้วยกัน พอมาพุดว่าธรรมเกิดนี้มันไม่อยากจะ ฟังนะ ไม่อยากฟังก็ตามมันเกิดเราก็บอกว่าเกิดใช่ไหม มีปากเดียวมันหูหลายหูนี้ มันต้อง ฟังด้วยกัน นี่เวลาธรรมเกิดมันเกิดอย่างนั้นนะ เราไม่ได้คำนึงว่ามันจะหมดจะยังที่ไหน เรา เปิดเท่าไรพุงแล้วมันออกตลอด ๆ เลย ถ้าว่าน้ำมหาสมุทรเราก็ไม่คำนึงคำนวณ มันยังมี ขอบมีเขต มีฝั่งของมัน ธรรมนี้มันออกจากใจดวงเดียวนี้เป็นธรรมไปหมดครอบโลกธาตุ มันเหนื้อมหาสมุทรทะเลไปอย่างไรหรือไม่ พิจารณาซิ

นั่นละที่ว่าธรรมเกิด มันมีอยู่แล้วนั่นนะ ทีนี้ออกเรียกว่าธรรมเกิดออกละ ออก ๆ ๆ ไปข้างนอก ยิ่งเทศน์ธรรมะชั้นสูงถึงมรรคผลนิพพานด้วยแล้วยิ่งพุงใหญ่เลย บางทีเจ้าของ เองมาเปิดเทพฟัง โธ มันขนาดนี้หรือ เสียงมันเป็นปืนกลไปเลย ไหลไปเลย บางทีหายใจ

ดั่งฟ้า คือธรรมะยังไม่หมดลมหายใจหมดก่อน ธิบสูดลมหายใจดั่งฟ้านี้ออกพุ่งๆ นั้นละ ธรรมเกิด ใครไม่ว่าก็ว่า มันเป็นกับเราเองนี่ เป็นกับใคร ใครก็พูดได้ ตั้งแต่กิเลสเกิดไม่ ต้องพูดมันรู้กันหมด เพราะฉะนั้นจึงว่าข้ายไม่ออก ธรรมเกิดนี้ยากอยู่นะ มันไม่ค่อยจะเกิด ง่าย ๆ

อย่างพูดอย่างนี้มีใครมาพูดวะ ก็มีหลวงตาบัวองค์เดียวนี่พูดอยู่ชองกลาง ว่าธรรม เกิด มันเกิดจริง ๆ มันมีจริง ๆ เต็มหัวใจ ในใจนี้มีแต่ธรรมล้วน ๆ เลย เพราะฉะนั้นกิริยา ทำทางที่จะหนักเบาเล็กน้อยออกเป็นเรื่องของธรรมทั้งนั้นออก ไม่มีพิษมีภัยเลย จะดูต่าว่า กล่าวเด็ดแผ่ร้อนขนาดไหนมีแต่เรื่องของธรรมทั้งนั้น เป็นคุณล้วน ๆ ไม่มีโทษ นอกจาก คนจะไปตีความหมายว่าเป็นโทษ ท่านดูท่านด่าอย่างนั้น ก็เอาความคิดผิดของตัวเองไปเผา ตัวเอง ส่วนธรรมท่านไม่ได้เผาใคร เรียกว่าน้ำดับไฟไปตลอด

ที่มันพุ่งๆ แรงๆ กิริยาทำทางนี้ออกพุ่งๆ เลย กิริยาจะออกด้วยกัน สมมุติจะใช้ คำพูดกับสมาคมกับผู้หนึ่งผู้ใดก็ตามด้วยพลังของธรรมมันออกแรงนี้ มันจะออกอย่างเต็ม เหนียวเลย กิริยาทำทางเหมือนมหาโจร เหมือนนักเลงโต เหมือนเพชรฆาตจะฆ่าได้หมด ทั้งโลกนี้ กิริยานี้ถ้าเป็นเรื่องกิเลสเป็นเถ่าเป็นถ่านไปหมดเลย ถ้างได้ออกขนาดนั้นเป็น เถ่าเป็นถ่านเผากันแหลก แต่ธรรมไม่เป็นอย่างนั้น ออกเท่าไรยิ่งหวานยิ่งนุ่มยิ่งนวลออกไป ออกมากขนาดไหนก็เป็นเรื่องของธรรมล้วน ๆ ไปเลย กิริยาอย่างนี้เราจึงได้บอกให้ท่าน ทั้งหลายทราบ อย่ามาสำคัญนะ

กิริยาทำทางที่แสดงออกต่างๆ เป็นกิริยาที่ออกจากธรรมล้วนๆ ไม่ได้เป็นกิเลส ตัณหาแทรก แม้เม็ดหินเม็ดทรายไม่มี เพราะมันไม่มีในหัวใจจะเอาอะไรมาออก ออกมาก น้อยเพียงไรก็เป็นเรื่องของธรรมล้วนๆ ออก เรียกว่าธรรมเกิด ธรรมออก มันเป็นอยู่ใน หัวใจนี้แล้ว ว่าอะไรมนุษย์มนา เทวดา อินทร์ พรหมทั้งหลาย ที่ได้ฟังธรรมออกนี้ทั้งนั้น แหละ เพียงมนุษย์นี้ก็ว่ามาก เทวบุตรเทวดา อินทร์ พรหม มากกว่ามนุษย์เป็นไหนๆ ที่ฟัง ธรรม ธรรมออกๆ ออกจากพระพุทธเจ้า ออกจากสาวกทั้งหลาย ท่านออกอย่างนั้น แต่ ท่านไม่มาพูด

เกี่ยวกับเรื่องพรหมท่านก็ไม่เกี่ยวกับมนุษย์เลย เทวบุตรเทวดา อินทร์ พรหม ท่าน ก็จะเป็นเรื่องภาษาของท่านเหล่านั้นรับกันไปเลยๆ ทีเดียว มนุษย์นี้มันพูดหลายแง่หลาย มุม ยุ่งเหยิงวุ่นวาย เตียวเกรงนั้นเตียวเกรงนี้ แต่สำหรับหัวใจเรา เราพูดจริง ๆ เราไม่เคยมี เกรงอะไร มีแต่ธรรมล้วนๆ ออก จะหนักเบาเล็กน้อยไม่เคยว่าเกรงใจคนนั้นเขาจะมาว่า เราอย่างนี้ไม่มี เป็นธรรมล้วนๆ ออกเลย ไม่ว่าหนักว่าเบา เป็นธรรมทั้งนั้น พอจบแล้วหาย เงียบเลย ไม่ว่าพูดหนักพูดเบาไม่เป็นอารมณ์ เพราะเป็นธรรมล้วนๆ ด้วยกัน ไม่ว่าหนักก็ ธรรม เบาก็ธรรม อะไรก็ตามมันเป็นธรรมด้วยกันหมด

เครื่องมือเครื่องมือจับอะไรมาจับมาพันนี้ มันเป็นเครื่องมือที่จะทำประโยชน์
 ทั้งนั้นๆ ธรรมออกมาอันใดๆ ก็ทำประโยชน์ทั้งนั้นๆ แง่หนักแง่เบาในธรรมทั้งหลายก็มี
 เหมือนกับเครื่องมือเราทำงานนี้แหละ เครื่องหนักเครื่องเบาอะไรก็มี เครื่องจักร
 เครื่องยนต์มีทุกประเภทเอามาใช้เป็นประโยชน์ ที่นี้เรื่องเครื่องมือของธรรมที่ทำประโยชน์
 ให้โลกมันก็แบบเดียวกันนั้นแหละ มันจึงมีหนักมีเบา ไม่ได้เหมือนกันนะ

จึงได้พูดบ้างๆ นี้ พูดแบบไม่เคยสะทกสะท้านกับใครเลย ในสามแดนโลกธาตุเรา
 ไม่เคยมีอะไรมาผ่านหัวใจเรา พอจะเป็นอุปสรรคขวางทางเดินของธรรมเราเดินไม่ได้ ไม่มี
 ฟุ้งนี้ออกเลย ฟุ้งๆ เลย สมาคมใดก็ตาม ไม่ได้ว่าสมาคมนั้นสูง สมาคมนี้น่า สมาคมนั้นมี
 ยศถาบรรดาศักดิ์สูง เป็นเศรษฐีภุมมพี ไม่มี เรียบวุธไปหมด เหนือหมด แล้วจะไปเกรง
 อะไร ไปกลัวอะไร ไปกลัวกับอะไร ไม่มี คำว่ากลัวก็ไม่มี กลัวก็ไม่มี มีแต่ธรรมล้วนๆ ออก
 เลย จบแล้วหายเงิบเลย ไม่ได้เป็นอารมณ์ว่า เอ้ นี้พูดหนักไปเบาไป เขาจะโกรธ จะเคียด
 จะแค้นหรือยังงี้ ไม่มี เพราะเป็นธรรมออกล้วนๆ แล้ว ประเภทไหนเป็นธรรมประเภท
 นั้นๆ ทำประโยชน์ให้โลกได้ตามฐานะของตนที่จะรับเอาเท่านั้น พอจบแล้วหายเงิบเลย
 เหมือนไม่ได้พูด ไม่ว่าจะพูดธรรมตา ไม่ว่าจะพูดแบบไหนก็ตามเป็นธรรมทั้งนั้น

นี้แหละธรรมเกิดฟังซินะ พระพุทธเจ้าธรรมเกิดพระองค์แรก พระสงฆ์สาวก
 ทั้งหลายก็เป็นอันดับสองมาธรรมเกิด ท่านเหล่านี้เป็นผู้ธรรมเกิดๆ ธรรมอยู่ ใจเป็นธรรม
 ธรรมเป็นใจ เวลามีสันธ้อยู่ที่หัวใจบริสุทธิ์ พอละขันธ์ไปแล้วก็เรียกได้ธรรมธาตุเท่านั้น จะ
 ว่าใจบริสุทธิ์ไม่เรียกแล้ว หมดคำว่าบริสุทธิ์ พอท่านผ่านปุบจากขันธ์นี้ไปแล้วเป็นธรรมธาตุ
 ล้วนๆ ไปเลย สมมุติไม่มีเลย มีสมมุติอยู่ที่นี่ท่านก็เรียกว่าจิตบริสุทธิ์ จิตเศร้าหมอง จิตผ่อง
 ใส มันมีขันธ์ มีสมมุติเกี่ยวข้องกันอยู่ท่านก็พูดอย่างนี้ ธรรมชาตินั้นสมบูรณ์เต็มที่แล้ว
 ตั้งแต่วันบรรลุธรรม แต่เวลาแยกออกพูดสมมุติก็พูดอย่างนี้แหละ

พอสมมุตินี้หมดโดยสิ้นเชิง คือลมหายใจขาดปั๊บเท่านั้น ธรรมธาตุเต็มส่วนแล้ว
 สมมุติหมดโดยสิ้นเชิงไม่มีอะไรเหลือ นี้เรียกธรรมธาตุล้วนๆ พระพุทธเจ้าทั้งหลายมาก
 ขนาดไหน พูดนี้เขาก็จะว่าเราเป็นบ้า ก็เหมือนอย่างว่าแม่น้ำมหาสมุทรกว้างขนาดไหน ฟัง
 ซินะ จ่อปั๊บลงไปเป็นมหาสมุทรหมด ธรรมนี้จ่อปั๊บไปเป็นธรรมหมดเลย อย่างนี้มันพูด
 ยากอยู่นะ รู้เต็มหัวใจก็พูดไม่ได้ บางอย่างพูดไม่ได้นะ

จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายตั้งอกตั้งใจปฏิบัติธรรม เพื่อรักษาตนให้เป็นคนดี ให้มี
 ความสงบเย็นใจ ถ้ามีแต่กิเลสทำงานล้วนๆ นี้เรียกว่ากิเลสเกิดวันยังค่ำ ไฟเผาวันยังค้ำ
 นอนไม่หลับเป็นบ้าไปเลยเพราะกิเลสเกิด กิเลสเผา ถ้าธรรมเกิดแล้วธรรมเผากิเลสละชิ
 ธรรมเกิดเท่าไรเผากิเลสทั้งนั้น จนกระทั่งกิเลสหมดไปแล้วมีแต่ธรรมล้วนๆ ทำอะไรก็ไม่มี
 โทษ หมดโดยสิ้นเชิง โทษไม่มี

เราเคยพูดอยู่เสมอว่า บรรดาพระอรหันต์นั้นในจิตของท่านที่บริสุทธิ์นั้นหมดแล้ว สมมุติ ไม่มีบาปมีกรรม ไม่มีโทษมีภัยอะไรเลย บุญไม่มี บาปไม่มี เป็นสมมุติ หมดโดยสิ้นเชิงขาดสะบั้นไปหมดแล้ว จิตที่บริสุทธิ์นั้นทรงวิมุตติล้วนๆ เลย อันนั้นละที่อยู่ในชั้นที่นี้ชั้นนี้เป็นสมมุติ จิตที่เป็นวิมุตติหลุดพ้นแล้วก็ต้องปฏิบัติให้เหมาะสมกับเรื่องของธาตุของชั้น ของสมมุตินิยมที่ยอมรับกันในสังคมแห่งมนุษย์เรา เพราะมีดีมีชั่ว

เพราะฉะนั้นกิริยาทำทางที่ท่านรักษาเกี่ยวกับเรื่องธาตุเรื่องชั้น กิริยาการพูดการจา การประพฤติตัวนี้ท่านจึงปฏิบัติเรียบ เหมือนกับพระท่านผู้ทรงศีลทรงธรรมทั่วๆ ไป ท่านไม่ข้ามเกินฝ่าฝืน เพราะธรรมชาตินั้นมันล้นโลกอยู่แล้ว ท่านจะไปฝืนได้ยังไง อะไรเหมาะสมไม่เหมาะสมท่านรู้อะไรๆ ทั้งๆ ที่จิตท่านไม่มีละโทษ ถ้าสมมุติว่าเคลื่อนไหวไปทำอะไรผิด จะไปปรับอับต้อาจท่านในจิตใจไม่มี หมดโดยสิ้นเชิง แต่เมื่อสมมุติยังมีอยู่ กิริยาที่ปฏิบัติให้เหมาะสมกับสมมุติที่มีอยู่นี้ท่านก็ต้องปฏิบัติจนกระทั่งถึงวันนิพพาน ท่านเป็นอย่างนั้น

ให้พากันเข้าใจ นี้เราเปิดออกมาอย่างชัดเจน ท่านจะมีอะไรกับใครในโลกอันนี้ ไม่มีบอกตรงๆ เลย ถ้าพูดถึงเรื่องธรรมชาตินั้นแล้วไม่มีอะไรกับใครเลย แต่กิริยาของธาตุของชั้นนี้ก็ต้องมีเหมือนโลกของเรามี นั่นต่างกันอย่างไร พากันจำเอาละ ธรรมเหล่านี้ใครมาพูดที่ไหน ไม่มี เราถอดออกจากหัวใจมาพูดนี่นะ จะเป็นอะไรไป ก็ความจริงมีอย่างนั้นพูดไม่ได้มีเหอ ธรรมะเป็นของจริงล้วนๆ ทำไมจะพูดของจริงไม่ได้วะ เอาละวันนี้พูดเท่านั้น ละพอ

(สันติมีปัญหารธรรมะครับ)

หลวงตา สันติแปลว่าความสงบ สงบอะไรว่ามาซิ

ผู้กำกับ กราบเรียนหลวงตา การภาวนาของสันติ มีดังนี้

ข้อ.1 วันที่ 21 มกราคม พ.ศ. 2548 เวลา 00.13 น. หนูกำลังเริ่มนั่งสมาธิด้วยการหายใจเข้าลึกๆ แล้วกลืนเอาไว้ แล้วค่อยๆ ปล่อยลมหายใจออกมา ทำประมาณ 10 ครั้ง จึงเริ่มมีอาการเหมือนหนูนั่งอยู่บนเครื่องบินที่กำลังบินขึ้นสู่ท้องฟ้า หลังจากนั้นก็เกิดภาพขึ้น เป็นภาพชายทะเล มีคนเดินอยู่ริมหาดทรายเยอะแยะ เห็นอยู่อย่างนั้นสักครู่หนึ่ง แล้วถึงรู้สึกเหมือนจิตออกเที่ยวแล้วก็กลับมานั่งอยู่ที่เดิมคือ ในแคร่ที่กำลังนั่งภาวนาอยู่ที่นั่นนั่นเอง ก็ปรากฏภาพตรงหน้าเป็นผู้หญิงและผู้ชายยืนคู่กันอยู่ แล้วมีคนอื่นๆ ยืนเรียงแถว เป็นแถวตอนเรียง 2 ต่อกันออกไป แถวนั้นยาวมาก

ทุกๆ คนที่หนูเห็นนั้น เป็นฝรั่งแต่งชุดว่ายน้ำ เนื้อตัวสกปรกเลอะเทอะ มอมแมม ผมแผ่ยุ่งเหยิงกระเซอะกระเซิง บางคนมีเสื้อคลุมแต่ก็ขาดวิน ทุกคนยื่นเอียงคอมองเหม่อมาที่หนู ความรู้สึกของหนูเมื่อเห็นในตอนแรก รู้แล้วว่าเป็นคนตาย และสงสารพวกเขามาก แต่ตัวเองยังงออยู่ว่า ทำไมมาหาหนูถึงที่แคร่ แล้วหนูก็เริ่มพูดออกไปโดยอัตโนมัติเป็น

ภาษาอังกฤษ มีใจความว่า “พวกคุณต้องพากันไปเกิดใหม่ ตามกรรมดีกรรมชั่วที่ทำมา แต่อย่าลืมนะ เมื่อกลับมาเกิดเป็นมนุษย์ ต้องพยายามเป็นคนดี จะได้ไม่กลับมาเป็นแบบนี้อีก” แล้วหนูก็สวด นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ เมื่อสวดครบ 3 จบ สองคนแรกที่อยู่ข้างหน้าหนู หันหลังแล้วเดินกลับ ทุกๆ คนจึงเดินตามกลับไปเป็นแถว

เมื่อหนูเห็นดังนี้ ความรู้สึกในตอนนั้น เหมือนหนูเป็นเด็กขี้สงสัย สงสัยว่า ทำไมพวกเขาถึงได้เข้าใจที่หนูสื่อสารออกไป ทำไมพวกเขาถึงรู้เรื่อง ทั้งแปลกใจ ทั้งงง และดีใจที่เราพอจะช่วยอะไรเขาได้บ้าง

ข้อ.2 วันที่ 23 มกราคม พ.ศ. 2548 หนูเริ่มนั่งสมาธิด้วยการหายใจเข้าลึกๆ แล้วกลั้นเอาไว้ แล้วค่อยๆ ปล่อยออกมา ทำแบบนี้อยู่ 10 ครั้ง หลังจากนั้นก็ปล่อยลมหายใจต่อมามีความรู้สึกว่า ร่างกายส่ายไปมา ขณะเดียวกันก็ปรากฏมีแสงสว่างสีน้ำเงินเกิดขึ้น แล้วต่อด้วยอาการภายในจิต ปรากฏมีลักษณะที่พอจะเทียบได้ว่า เหมือนโดนไฟช็อตเกิดขึ้นในที่แรกคือ บริเวณล้นปี ไหลไปที่ใต้คางบริเวณกรามทั้งสองข้าง วิ่งต่อไปที่หู ต่อไปที่กลางกระหม่อม ชยับมาข้างหน้า แล้วลงมาที่กลางหน้าผาก ทะลุไปที่หลังศีรษะ ตอนนี้จะรู้สึกหัวหนักมาก เหมือนมีใครมาดึงเรา หรือมีภูเขาทับลงมาจากข้างหน้า จนต้องเงยหน้าขึ้นแล้วค้างอยู่ในท่านั้น แล้วอาการไฟช็อตนั้น ก็ไหลต่อลงมาที่หลัง ตรงช่วงสะบักหลังข้างซ้าย อาการเหล่านี้จะเกิดค้างอยู่ในแต่ละจุดอย่างนั้น จนภาวนาเสร็จเจ้าค่ะ

ขณะที่อยู่ในภาวนาภาวนานั้น ทุกขเวทนาไม่เกิดขึ้น คือ ร่างกายก็ไม่ทุกข์ ใจก็ไม่ทุกข์ แต่เมื่อหนูทำภาวนาเสร็จแล้ว จึงรู้สึกเจ็บตรงด้านหลังศีรษะ ถึงขนาดต้องนวดคลึงบริเวณนั้น และมีอาการเวียนหัว จึงล้มตัวลงนอน เพื่อหวังจะพักผ่อน แต่พอนอนลงไปแล้ว ก็เป็นอีก เรียกได้ว่า ไม่ว่างเลย

หนูขอถามหลวงตาแบบสรุปดังนี้

ทุกครั้งที่นั่งหรือนอนภาวนา ยกเว้นเดินจงกรม จะเกิด 3 อย่างขึ้นพร้อมๆ กัน คือ

1. ร่างกายส่ายไปมา
2. มีแสงสีน้ำเงินจ้าขึ้น
3. มีอาการเหมือนไฟฟ้าช็อตในแต่ละจุด ที่ทุกครั้งจะมีการเปลี่ยนที่

ในขณะที่ภาวนาไม่ว่าจะนานเท่าไร จะเกิดอาการทั้ง 3 อย่างนี้ คงอยู่อย่างนั้น จนกระทั่งออกจากการภาวนา ความรู้สึกของหนูในขณะที่ภาวนาอยู่นั้น มีแต่ความรู้สึกรู้เท่านั้นว่า มีอาการใดเกิดขึ้นบ้าง ไม่มีเวทนาทั้งทางกายและทางใจ แต่พอหลังจากภาวนาเสร็จแล้ว อาการไฟช็อตที่เกิดขึ้นในแต่ละครั้ง ถ้าเด่นในส่วนใดของร่างกาย จะเจ็บในส่วนนั้น หนูอยากทราบว่า ควรจะแก้ไขอย่างไรดีเจ้าค่ะ

หลวงตา ไม่ต้องแก้ ไม่ต้องมัด เข้าใจหรือ นี่เป็นอาการของจิตของธรรมที่สัมผัสกันล้วนๆ ธรรมดาๆ ไม่ใช่เรื่องละกิเลส เป็นเรื่องอาการของจิตของธรรมที่เกิดขึ้นประสานกันในขณะภาวนา ก็มีเท่านั้นละไม่เห็นมีอะไร จำเอนนะ ทำไปอย่างนั้นแหละ หลักใหญ่อยู่ที่จิต อาการมันจะออกของมันเรื่อยๆ ไม่มีสิ้นสุด จะมากกว่านี้อีก ให้อ่านว่าอาการรอบตัวจิตนะ

สันติ ไม่มีอะไรผิดใช้ไหมเจ้าคะ

หลวงตา ไม่มี ถูกก็ไม่มี อย่าว่าแต่ไม่มีอะไรผิด ถ้าว่าถูกเดี๋ยวจะเป็นบ้าไปอีก ให้พิจารณาอยู่ตามนั้นเท่านั้นละธรรมดา ไม่มีอะไรที่จะผิดจะถูก จะทำให้เสีย ให้ได้อะไรก็ไม่ มีแต่ธรรมดาอาการของจิตที่มันแสดงของมันเท่านั้น เข้าใจแล้วนะ

สันติ ลูกภาวนาไม่เคยตั้งใจอยากเห็นอันนี้ อยากเห็นอันนั้น อยากรู้อันนี้ อยากรู้อันนั้น อยากเป็นอันนี้อยากเป็นอะไร

หลวงตา ถ้าอยากไม่รู้ อยากเห็นไม่เห็น ภาวนาต้องเป็นหลักธรรมชาติเอง ถ้าอยากรู้อยากเห็นแล้วไม่ถูก เข้าใจหรือ ให้มันเป็นของมันธรรมชาติของมันเอง แต่เมื่อมันต่อเนื่องไปแล้วอยากอย่างนั้นอย่างนี้ได้ เอาละวันนี้ไม่มีอะไรละธรรมดาๆ ให้ภาวนาไป ให้ดูตัวจิตสำคัญมากนะ ตัวจิตเป็นรากใหญ่มาก อันนั้นเป็นอาการกึ่งก้านสาขาดอกใบของมันที่มันจะแสดงออกเป็นบางกาล และต่างอาการมันจะเป็นไปแปลกๆ ต่างๆ กันเท่านั้นแหละนะ ไม่เห็นมีอะไรละ

ผู้กำกับ แจ้งข่าวดีครับ นายแพทย์สุรศักดิ์ อมาตโยธิน เป็นผู้อำนวยการโรงพยาบาลที่เกาะพีพี ซึ่งหลวงตาได้เมตตาสร้างโรงพยาบาลให้ เขาแจ้งมาว่าตึกโรงพยาบาลที่เกาะพีพีที่หลวงตาเมตตาที่กำลังสร้างเสร็จแล้ว ๘๐% ในช่วงที่คลื่นสึนามิถล่ม ตึกนี้ได้ช่วยคนถึง ๒๐๐ คนให้พ้นจากความตาย เขากราบเรียนมาครับ

หลวงตา ก็เข้ากันได้แล้ว ตึกนี้เราสร้างเพื่อช่วยคน เอาละพอใจ ตึกช่วยคนได้ตั้ง ๒๐๐ คน ว่าอะไร มันจะช่วยได้มากกว่านี้อีก คนไข้เข้าไปนั้นเต็มไปหมดละ

นี่ละเรื่องภาวนามันมีแปลกๆ ต่างๆ แต่เราไม่ยกพรรณนา เพราะสิ่งเหล่านี้มันเคยผ่านมาหมดแล้ว พุดอะไรมันเคย รู้ทันทีๆ เป็นอาการของมัน มันเป็นอย่างนั้นปิดไม่ได้ มันจะต้องรู้ต้องเห็นของมัน เอาละนะที่นี้ให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz